

— Та що отъ това? — отвърна враната и почисти човката си. — Който не познава людскитѣ скърби и беди или не иска да ги разбере, у неговитѣ гърди слънце не може да грѣйне. Вижъ, това азъ зная.

— Нашата девойка си е весела и доволна, — каза жабата и неодобрително поклати глава. — Ти само я смущавашъ. По-харно никога да не излиза изъ градината си и нищо да не знае.

— Но азъ искамъ слънце да свѣти въ гърдитѣ ми, — рече девойчето. — Ако заради това ще трѣбва да напусна градината си, азъ ще отида.

— Ти си едно неразумно дете, — каза жабата. Комуто сждбата е отредила да живѣе запазенъ отъ людскитѣ скърби, той трѣбва да си живѣе безгрижно и за нищо да не мисли.

— Ти говоришъ като чичо ми, царя.

— Сега ти постоянно се смѣешъ, — настоява жабата, — а, щомъ видишъ людскитѣ беди, твоята веселостъ ще се изгуби и ще се запознаешъ съ горчиви мисли и сълзи.

Девойчето помисли и каза:

— Да има човѣкъ слънце въ гърдитѣ си, е тъй хубаво, че азъ съмъ готова на всичко.

— Какъ! — извика жабата. — Та ти наистина ли си решила да напуснешъ тая цвѣтна градина и малкия си палатъ? — И дигна своя крачець къмъ очитѣ си да спре бликналитѣ сълзи. — Тукъ всички тъй много те обичатъ...

— Не плачи, мила моя жабке, — каза девойчето; — ако ме обичате, вие всички трѣбва да се радвате. Азъ ще излѣза отъ тукъ и ще се погрижа, щото слънчице да грѣйне въ гърдитѣ ми.